

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2022 рік

№10(371)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**«Я ЛЕЖАВ І ЧУВ, ЯК ОРКИ
ДОБИВАЮТЬ ПОРАНЕНИХ»:
РОЗПОВІДЬ БІЙЦЯ ТРО з
Миколаївщини. Ексклюзив!**

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія KB, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelisukhons@gmail.com
Представництво редакції:

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал *“CatArt”*

Видавець ФОП

Озеров Г.В.

м.Харків, вул.

Університетська, 3/9

Свідоцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.

Друк цифровий

Щомісячник,

наклад:

1500 примірників

Не стало маестро....

Він любив, коли його так називав. А то ж як міг реагувати автор першого українського сатиричного роману «Аристократ із Вапнярки» Олег Федорович Черногуз?!

Я відчував від нього не просто тепле ставлення, а й певну батьківську опіку. Тому подвійно боляче, що на цьому світі вже немає цієї світлої і доброї людини.

Як справжній талант і особистість Олег Черногуз ніколи не поводився зверхньо з людьми. Гнів у нього викликали лише вороги України. А з близькими і друзями все більше старався бути доброзичливим та щирим.

- Ти молодець, Фіделю.. Як часто мені доводилося чути ці не завжди заслужені слова. А тому я старався. Звісно, не те, щоб перевершити маестро, а намагатися бути таким же відданим як він Україні, своїй справі, гарним і добрим людям.

За неповних 87 років земного життя Олег Федорович встиг дуже і дуже багато і як письменник, і як видавець, і як громадський та державний діяч, і як патріот України. Але у тому й сила його особистості, що навіть, обравши шлях звичайного сільського трударя, він би назавжди залишився в пам'яті тих, хто його знав. Бо таку велику силу магнетизму мав цей непересічний чоловік.

Він написав декілька передмов до моїх скромних книг. Робив це, як і все, надзвичайно талановито. Я від радості, що маю певну творчу протекцію від такого майстра, дозволяв собі жарти на межі фолу.

- Олеже Федоровичу, буду вдячний і за некролог Вашого авторства.

Він міг цінувати навіть й такі нестандартні жарти. Сміявся та заперечував:

- Та ні, голубе, тут вже має бути навпаки....

Не стало маестро. Вічна пам'ять!

Фідель Сухоніс

----- Зміст -----

Стор. 1 Втрата
Стор.2-4 Захисникам
«Азовсталі»
присвячується
Стор.5 ДОБРИ
СПРАВИ
ПИСЬМЕННИКІВ
Сор.6 ЗНАТИ, ЩОБ
ЦІНУВАТИ
Стор 7-12 МАКСИМ

СНІГУРІВСЬКІЙ
СОКОЛ
Стор.13 Кросвод від
“Бористену”
Стор.14 Адреси
доброти
Стор. 15 З мережі
Стор.16-25 Наша
Церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

"Актуально"

-Захисникам «Азовсталі» присвячується-

Маріуполь, як і будь-яке старовинне місто розпочинається з легенди.

Якщо вам випадє втратити до приморського району міста, який місцеві називають Слобідкою, то напевно ви опинитесь на перехресті із табличкою «Вулиця Домахи».

«І що то воно за Домаха така?» - подумаєте ви.

А ось послушайте, що про це оповідає місцева легенда.

Було це за тих далеких часів, коли землі на обох берегах річки Кальміус входили до складу Кальміуської паланки Війська Запорозького Низового. На цьому місці стояла прадавня козацька фортеця із невеликим, але загартованим у боях військовим гарнізоном. Історія не зберегла для нащадків ім'я коменданта фортеці, але залишила у пам'яті народу ім'я його дружини – Домахи. Жінкою вона була непересічною, як у нас кажуть бой-бабою. Власне, вона й керувала козацьким гарнізоном, чим залишилась у пам'яті народній і до нашого часу. А фортецю ще з тих прадавніх часів почали називати «Фортецею Домахи». Згодом, коли Військо Запорозьке Низове втратило свою самостійність за часів

вражої дочки німкені Катерини, на землі по обидва боки Кальміуса було переселено з Криму чимало етнічних греків. Місто своє вони назвали Маріуполем на честь Діви Марії, захисниці православних еллінів.

Десять років за сто до наших часів радянська влада на цих землях почала будувати великі промислові об'єкти. Роки за п'ять на березі сивого Азову постав гігант вітчизняної металургії – завод «Азовсталь».

Таким чином, ці одвічні козацькі землі отримали новий поштовх до економічного розвитку уже за наших часів.

Нижче подано матеріал, який знайомить читача із сьогоденням розвитку металургії в Україні, переданому через об'єктивів кінокамери. Перебуваючи нині у вогні російсько-української війни міцно тримаємо у пам'яті той беззаперечний факт, що фортеця Домахи чи то Маріуполь споконвіку залишатиметься українським містом із незламним козацьким духом. Подвиг захисників «Азовсталі» лише зайвий раз це засвідчує.

Від «Висоти» до «Атлантиди»: історія вітчизняної металургії у кінематографі

Об'єктивів кінокамери – універсальний засіб передачі інформації до широкого кола глядачів. Яким чином ним було відображено історію розвитку металургії у нашому краї – тема цієї розвідки.

У 1957 році на екрани кінотеатрів Радянського Союзу вийшов фільм режисера Олександра Зархі за романом Євгена Воробйова «Висота». Лірично-комічна та в чомусь наївна кінострічка про бригаду монтажників-висотників на будівництві металургійного заводу одразу ж припала до душі широкому

глядачеві. А легковажну пісеньку про монтажників-висотників наспівувала чи не вся країна.

Загальний настрій картини – піднесено-романтичний, який не передбачає якоїсь інтелектуальної праці з боку глядача. Головне завдання кінострічки – переконати останнього у прекрасних перспективах майбутнього Країни Рад. Усі натурні зйомки відбувались у м. Дніпродзержинську (нині м. Кам'янське, Дніпропетровської області) та у м. Дніпропетровську (нині м. Дніпро) у 1956 році про що неодноразово сповіщала місцева преса. По вулицях цих міст ще ходять люди, які пам'ятають сам процес зйомок, або ж були залучені до масовок.

Звичайно ж глядацькі зали кінотеатрів були заповнені вицент не лише 1957-го року. Нагороди також не оминули колектив знімальної групи.

Матеріал у газеті «Днепровская правда» за 14 жовтня 1956 року про зйомки нового фільму на теренах нашого краю

Фільм «Висота» був удостоєний Головної премії Міжнародного кінофестивалю (МКФ) у м. Карлові Вари (1957 р.), Золотої медалі МКФ, що відбувався в рамках Всесвітнього фестивалю молоді та студентів у Москві (1957 р.), а також був визнаний кращим фільмом 1957-го року за опитуванням журналу «Советский экран».

Кадр із фільму «Висота» (1957 р.)

Фільм «Висота» знято цілком в дусі парадигми соціалістичного реалізму, яка мала на меті продемонструвати привабливість радянського способу життя. Водночас це один з цікавих образчиків своєрідної рекламної

творчості 1950-х років. Адже, якщо уважно прочитати матеріали місцевої преси 1954-1956 років, то ми побачимо чимало статей, присвячених питанням будівництва об'єктів чорної металургії, зокрема у м. Дніпродзержинську. Тож не випадковим є обрання знімального майданчика для нового фільму саме у цьому промисловому місті та у сусідньому Дніпропетровську.

В об'єктиві кінокамери іншої стрічки також перебуває металургійний завод. Але події розгортаються вже у 2025-му році чи пізніше. Фільм-антиутопія «Атлантида» режисера Валентина Васяновича показує нам металургійне підприємство вже наприкінці процесу його існування. Стратегічний інвестор дистанційно звертається до його нинішніх працівників і розповідає про проєкт глобальної реконструкції задля перемоги у жорсткій конкурентній боротьбі на світовому ринку металопродукції.

Та ця промова не торкає серця звичайних робітників і виступ закінчується масовою бійкою та найвним звинуваченням всіх у своїх особистих бідах. Це лише одна з сюжетних ліній фільму, який показує широку картину непростого життя на Донбасі після того, як його залишили російські окупаційні війська.

Кадр із фільму «Атлантида» (2019 р.)

Зйомки фільму відбувались у м. Маріуполі та м. Києві у 2018-му році. Прем'єра фільму відбулася 2020-го на Венеційському кінофестивалі у секції «Горизонти», де він переміг. Українська прем'єра стрічки відбулась 26 вересня 2020 р. у рамках міжнародного конкурсу Одеського кінофестивалю. В український прокат фільм вийшов 5 листопада 2020-го року.

Кадр із фільму «Атлантида»
(2019 р.)

Автор був одним з семи глядачів у кінотеатрі на початку листопада 2020 року. У залі було ще три пари молодих людей, одна з яких залишила їїдесь за півгодини від початку показу фільму, невдоволено буркочучи щось собі під ніс, забираючи з собою недопиті газовані напої та відкриті пачки чипсів і коробки з-під попкорну.

Кадр із фільму «Атлантида»
(2019 р.)

Фільм «Атлантида» складний для сприйняття, оскільки з екрана автор оповідає історію, яка відбувається у реальному житті. І вона побудована не за наївно-романтичним сюжетом, як у фільмі «Висота». Це демонструє

процес дорослішання суспільства, хоча, напевно, приємніше перебувати у стані перманентного захоплення, характерного для дитячого віку життя людини, ніж усвідомлено ставитися до об'єктивних суспільно-політичних процесів, ставити перед собою складні питання та шукати на них відповіді.

Також варто зазначити, що Шевченківський комітет 9 березня оголосив лауреатів Національної премії імені Тараса Шевченка 2021 року. У номінації «Кіномистецтво» переміг художній фільм «Атлантида», автором сценарію, режисером і оператором-постановником якого був Валентин Васянович, а художником-постановником Владлен Одуденко. Якщо ж повернутися до вихідної тези про історію розвитку вітчизняної металургії, то ці дві кінострічки якнайкраще демонструють процес змін у цій галузі економіки України перш за все через сприйняття цих процесів безпосередніми їх учасниками.

Микола Мироненко

кандидат технічних наук,
доцент кафедри менеджменту
Національної металургійної
академії України,
учений секретар Державного
підприємства «Науково-
дослідний та конструкторсько-
технологічний
інститут трубної промисловості
ім. Я.Ю. Осади»,
член Національної спілки
журналістів України,
лауреат премії ім. Л. Андрійченко

Використані джерела

1. На сьємках нового фільма // Дніпровская правда – 14 октября 1956 г. - № 200 (4332) – С. 4.
2. Каракаш П. Висота // Зоря – 10 травня 1957 р. - № 92 (9270) – С. 4.
3. Беляев В. Хвилюючий фільм про робітників // Дзержинець – 11 травня 1957 р. - № 92 (6577) – С. 3.
4. Мироненко М.А. «Висота». Історія вітчизняної металургії в кінематографі // Мое Придніпров'я. Календар пам'ятних дат Дніпропетровської області на 2022 рік: Краєзнав. бібліограф. видання / Дніпропетров. обл. універсал. наук. б-ка ім. Первочителів слов'янських Кирила і Мефодія; упоряд. С. Жилінська, ред.: О.Бельська, І. Голуб. – Дніпро: ДОУНБ, 2021. – С. 51.

“Новини”

--- ДОБРІ СПРАВИ ПИСЬМЕННИКІВ ---

Можу бути гордим за своїх колег, членів обласної організації Національної Спілки письменників України, які, у такий грізний час, не лише займаються творчістю, а й провадять просвітницьку роботу. Буквально днями світ побачило багато в чому унікальне видання. А саме збірник диктантів із творів письменників Придніпров'я «Січеславищина на варті слова».

Готуючи видавничу новинку, майстри красного слова переслідували зразу декілька завдань, а саме: поширити інформацію про творчість літераторів Січеславського краю та спонукати учнів, студентів, усіх охочих до вивчення української культури, перевірити знання з рідної мови.

Непростим був шлях цього видання до читача. Свого часу ідею дніпропетровських письменників підтримало керівництво Дніпропетровської облради і до 90-ця з дня утворення області з'явився електронний варіант книги.

І ось зараз, завдяки видавництву нашої колеги, письменниці Марії Дружко, і головне - громадянській позиції мецената Олега Безуса світ побачило повноцінне видання. У книжці охоплено творчість багатьох літераторів Дніпропетровщини. Так, тут вміщено уривки з творів письменників, починаючи від Адріана Кащенка аж до сьогодення. Звісна річ, в такій «кумпанії» було приємно побачити децю з того, що вийшло й з-під мого пера...

Фідель Сухоніс, голова ДОО НСПУ

"Сьогодні"

ЗНАТИ, ЩОБ ЦІНУВАТИ

Зараз вже призабулося, що саме Донбас став початком тих жахів, які сьогодні випали на долю України. Про ставлення мешканців цього регіону до нашої держави, її історії та культури обговорено і написано вже чимало. Не буду зайвий раз торкатися загальновідомого. А лише зазначу, що ця війна, як на мене, зрештою розставила крапки над «і».

Мешканці Донбасу, для яких Україна – Батьківщина, здебільшого вимушені були покинути свої домівки. Залишилися ті, хто просто не має змоги на переїзд.

Відома річ, що, напевно, далеко не всі, хто нині переїхав з Донецька до Львова чи Києва є українськими патріотами. Є серед таких переселенців відкриті вороги. Хоч за свідченням волонтерів, причетних до опіки над внутрішньо переміщеними особами, таких небагато.

І можна спостерігати цікаву тенденцію. Патріотично налаштовані мешканці Донбасу починають виявляти підвищений інтерес до українства як такого. Думаю, це відбувається за психологічним принципом: ми подвійне цінуємо те, що втрачаємо.

І дуже гарно, що поряд з такими опиняються державницьких поглядів доброді. Вже не один місяць провадить безкоштовні екскурсії історичними локаціями міста Дніпра для переселенців, зокрема з Донбасу, письменник-краєзнавець Микола Чабан. Обізнаний і занурений в українську спадщину і сьогодні нашого регіону інтелектуал стає справжнім духовним наставником до часто відірваних від рідного коріння мариупольців та дончан.

Війна рано чи пізно скінчиться та вже нині нам важливо, аби поряд з нами жили не безбаченки, яким легко прищепити людоненависницькі ідеї «русскага міра», а справжні українські громадяни. І честь та хвала таким подвижникам, як письменник Микола Чабан, які беруться за таку важливу справу формування здорової духовності наших співвітчизників...

Фідель Сухоніс

«Герої серед нас»

МАКСИМ СНІГУРІВСЬКИЙ СОКОЛ

Максиму Соколу лише двадцять три. Але за останні вісім місяців він пережив стільки горя і страждань що вистачило б на цілий людський вік. Коли у перших числах березня до його рідної Снігурівки, що в Миколаївській області, вдерлися перші колони московських людоджерів, хлопець вже був в територіальній обороні. Віддамо належне мужності і Максима, і його земляків. На весь їх підрозділ досвід ведення бойових дій мала лише людина, основне озброєння «коктейлі молотова», а з персональної зброї у хлопчини був тільки ніж. А тому не дивно що коли почали гатити російські танки у тероборонців Снігурівки шансів не було.

Важко поранений Максим якимось дивом опинився серед заростів очерету занедбаного ставка. Це врятувало йому життя. Бо російські «визволителі» добивали усіх українців, які траплялися їм на очі.

Згодом важко пораненому хлопцеві вдалося полишити окуповану Снігурівку. І натомість загрози бути вбитим загарбниками хлопець почав виснажливу боротьбу з наслідками поранення. Ще у Миколаїві, куди він потрапив на лікування, стан його різко погіршився. Через складне влучання у голову Максим провів довгі місяця, як він сам зізнається, у стані овочу. Той період він зовсім не пам'ятає, харчували його штучно. Юнак перебував на межі життя і смерті... До більш-менш нормального життя його вдалося повернути лікарям у Дніпрі. Але попереду ще довгий період реабілітації.

Майже половина голови мужнього юнака замість черепної коробки має металеву пластину. Не складно уявити наскільки важко відбувається поновлення навіть молодого організму за таких умов.

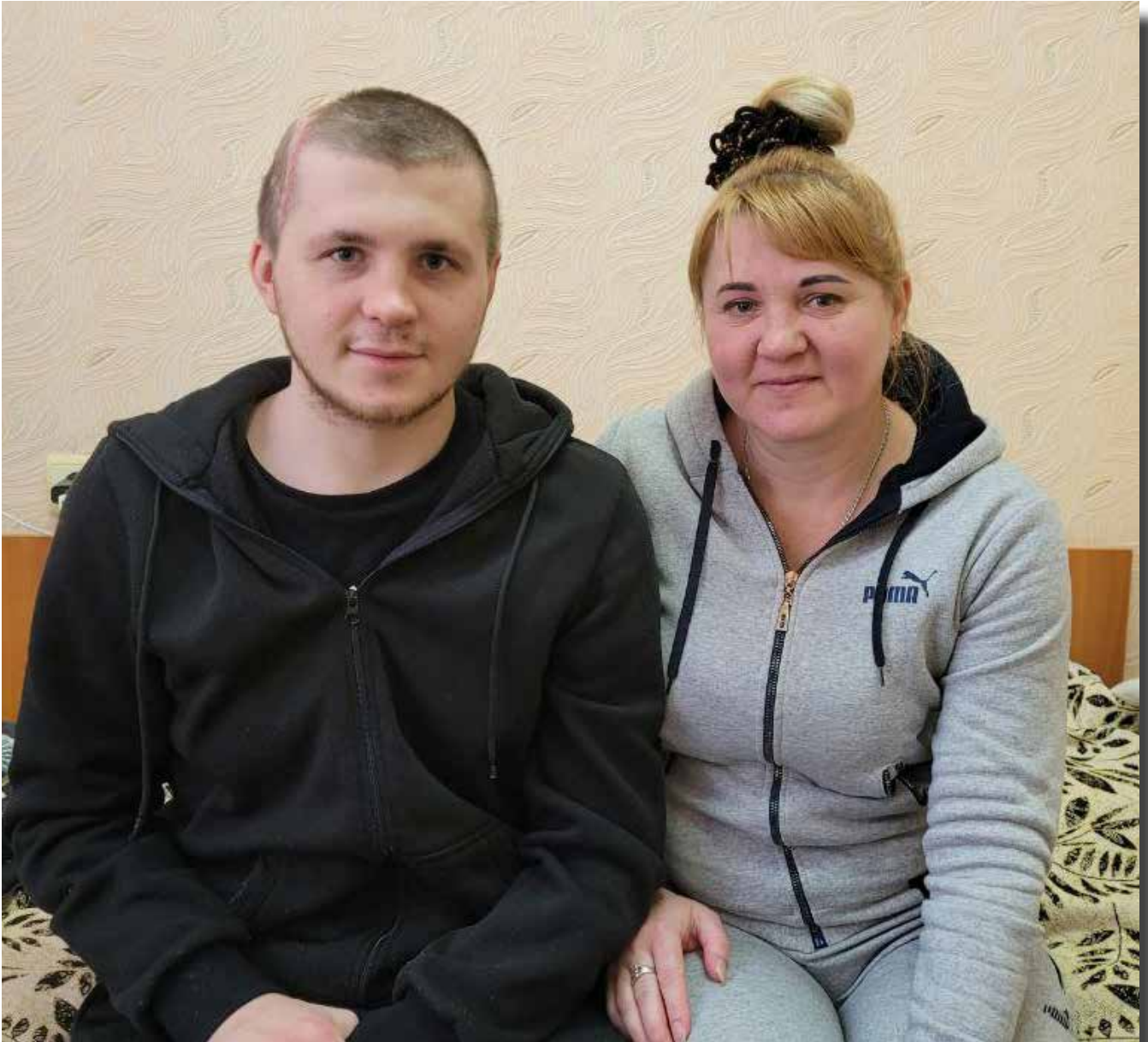
Максим попри свої важкі життєві випробування у спілкуванні надзвичайно милий і відкритий. Намагається жартувати, охоче розповідає про своє життя-буття. На щастя, разом з хлопцем нині його мати Людмила. Батько і бабуся залишилися у окупованій Снігурівці.

Серед багатьох проблем , які сьогодні оточили Максима та його рідних, відсутність будь-якого статусу як захисника України.

Я певен що з такою проблемою зіткнувся не один Максим . Велике прохання посприяти чи то порадою, чи то іншим чином хлопцеві отримати відповідну легалізацію.

Адже про неї він найменше думав коли йшов просто голіруч проти танків ординців холодного березневого дня у рідній Снігурівці.

Телефон мамі Людмили 050-868-01-62

**Фідель Сухоніс,
шеф-редактор журналу
“Бористен”**

**Історія Максима ексклюзивно тільки для читачів журналу
“Бористен”**

Яким повинно бути життя 23-річного хлопця? Робота, навчання та побачення з дівчатами. Але у Максима Н в 23 роки вже було дев'ять операцій і декілька пластин у черепі. А все тому, що в лютому він не просто не злякався, а пішов майже з голими руками на ворога. Просто тому, що хотів боронити рідне місто і країну, країну, яка була лише 8 років, як незалежна, коли він народився. Країна, яка для нього рідна.

Знав, що буде війна

Так сталося, що цей молодий і веселий хлопець Макс в лютому 2022 року був у родичів в місті Снігурівка, що на Миколаївщині. І збирався на роботу в Естонію – вже зробив собі закордонний паспорт.

**Максим до початку
лютневих подій**

«Я жив у Миколаєві, бував і у родичів. Працював зварником, на будівництві. Багато було варіантів роботи по всій Україні. В лютому ми розуміли, що буде війна, що вони нападуть! Ще до 24 числа ми вже почали готуватись. Ми наробили коктейлів молотова і розуміли, що буде захід військ. Це було зрозуміло з новин. Мій друг каже – “Поїхали до військових на блок-пости, я наробив плакатів!», – розповідає він.

Максима з друзями закупили продукти, цигарки для військових, готували запальні суміші і чекали. «А вже після 24 поїхали в міську адміністрацію, записались до ТРО, залишили свої данні. Потім вже почалась робота – вночі патрулювали, шукали колаборантів, мітки і все таке інше. Будували блокпости», – розповідає він.

Орків здивував туалет

В Снігурівці проживає близько 13 тисяч людей. Ворог увійшов сюди з напрямку Херсону. Місто в окупації з 19 березня.

«Люди різні, були і зрадники, а були ті, хто пішов в ТРО і ЗСУ», – каже Максим.

Місто наразі в окупації, у Максима там залишились рідні. Задля безпеки ми не називаємо їх імена.

«Мої батьки розлучені. Дружина тата з дітьми виїхала в безпеку, старша моя зведена сестра вже народила дитину, її чоловік теж воює», – каже він. До родичів в перші дні навідалися окупанти – шукали в домі військових, перевіряли документи.

«Чоловіків роздягали – шукали татуювання та сліди від ремня для автомату», – розповідає мама Максима Людмила.

Максима згадує, що коли прийшли до будинку друзів, орків здивував комфорт. «У вас уборная в доме?», – питали вони. Дикуні, для яких санвузол – не дірка в підлозі, це вже розкіш!

В день поранення ближче до вечора військові, ТРО та цивільні поїхали на виїзд з міста у Херсонський бік.

«Ми сіли в засідках біля дороги, а мені один мужик каже: «Хто сміливий – пішли зі мною». І я пішов. З собою лише ніж і запальничка «Zippo» для коктейлів. І ось почали йти БМП і вантажівки російські, і ми почали їх закидувати коктейлями, аби підсвічувати, щоб наші військові їх «валили» з РПГ. Вантажівки, все горіло, адже на вулиці темно! Рання весна» – каже він. А потім ворог кинув гранату. Або це був осколок чогось іншого, але Максима зачепило. Він відчув біль у потилиці і сильну вибухову хвилю. «Я відчув, що голова стікає кров'ю, трохи відбіг. А той чоловік, що на початку мене кликав, це місцевий. Він мене відтяг подалі і заховав у камишах. Він на собі мене тяг і заховав. Там був ставок і старі такі жовті камиші», – загалом Максим.

Орки добивали поранених

А далі почалось пекло. Те, що буває в кіно. І те, що здається нереальним у житті. Максим лежав, захований у куцах. Вечір березневого дня – температура падає, на землі сніг, моросить дощ. В нього поранення, балаклава уся просочена

кров'ю. Хлопець не втрачав свідомість, але втрачав багато крові. І протягом п'яти годин чекав і не знав – повернуться за ним чи ні.

«Орки повилазили з палаючих машин і почали вбивати тих, хто вижив. Просто ходили і стріляли. Я не знаю, скільки загинуло, але нас булодесь 15 людей, може і більше. Вони ходили і стріляли, але я пам'ятаю все – я не втрачав свідомість. Один з наших сказав орку: «Ну, все, пока, уйоби!»». І його застрелили», – згадує Максим.

Він говорить так легко про це. Жартує. Має сили розповісти про той страшний вечір.

«Я тоді думав, що мій час настав. Або помру від поранення, або мене пристрелять!»

Той чоловік пам'ятав, де залишив Максима. І повернувся за ним. «Я почув слова. Акцента не було, орки ж «чьокають». А тут чую, що наші їх тось підхоплює під руки і несуть мене. Далі я прокинувся на операційному столі, з мене витягали осколки. Потім привезли в Миколаїв, там теж були операції», – каже Максим.

Мама хлопця Людмила дізналась про поранення ввечері, вона була в Миколаєві. Син – в Снігурівці. Те, що він пішов до тероборони Максим від неї приховав.

«Було декілька операцій. Одна була необхідна, бо один осколок почав гноїтися. Це викликало багато проблем. Один осколок залишиться в моїй голові назавжди, які і дві титанові пластини! Тепер я пиццямитму на метало детекторах і мені не можна робити МРТ», – сміється Максим.

Його рятівник живий. Наразі він живе в окупації, його забирали на допити і били.

«Він мені казав – це я винен! Вибачте!» – каже мама Максима Людмила. Але хлопець перериває розмову. «Та не винен він! Це я захотів

і пішов», – каже він. І мріє зустрітись з ним після деокупації.

Він мріє про роботу і життя в Миколаєві. Людмила каже, що син лише раз заплакав в лікарні, коли подумав, що залишиться нерухомим. В нього була гідроцефалія, крововиливи, операції. Але зараз прогноз позитивний.

«Чотири місяці я був як овоч – бачив галюцинації, дивився в одну точку. Я казав, що краще смерть, аніж бути інвалідом. В ЗСУ мене не взяли, бо я «сердечник» – є діагноз. Але зараз після реабілітації я б пішов знову, в ТРО, куди завгодно, якщо візьмуть!», – сміється він.

Цей неймовірно позитивний хлопець на питання чого б хотілось дуже скромно відповідає – лікаря-реабітолога. А ще попросив свіжого сала!

«Зараз в мене є чудовий лікар, але ми у Дніпрі саме в цій лікарні на місяць. І що буде далі – невідомо. Я дуже хочу, аби я одужав і відновилось все – рухливість руки і ноги. В мене половина тіла не працювала, але далі

очалась рухливість. Але повністю рукою щось робити, чи виправляти ногу нормально не можу», – каже він. А ще він дуже комунікабельний – спілкується в соцмережах. На питання, чи є в нього дівчина – посміхається, і каже, що немає. Але відкритий до знайомств. Жартує, що на місці, де волосся не ростиме на голові, зробить веселе тату.

«Чоловіка з газонокосаркою, наприклад!», – сміється він. Він справді готовий піти знову. В ЗСУ чи ТРО. Попри поранення і весь жах.

«Чи візьмуть мене з діркою в черепі?», – сміється він.

Важко словами передати, який Максим веселий і харизматичний. Наскільки він любить життя і готовий боротися далі з будь-якими труднощами.

«Лікар на згадку дав мені один осколок», – посміхається він і показує шматок заліза.

Не знаю, чи розуміє він, що він вже герой. На питання, чи пишуться ним, сміється і каже.

«Не знаю, я просто вже пережив свою смерть! І в мене два дня народження!», – каже він.

Ось такі вони – сучасні герої! Дуже скромні і веселі. З жартом говорять про те, як смерть була поруч. Але не здолала. Чому?

**Бо правда за нами.
І Україна переможе!**

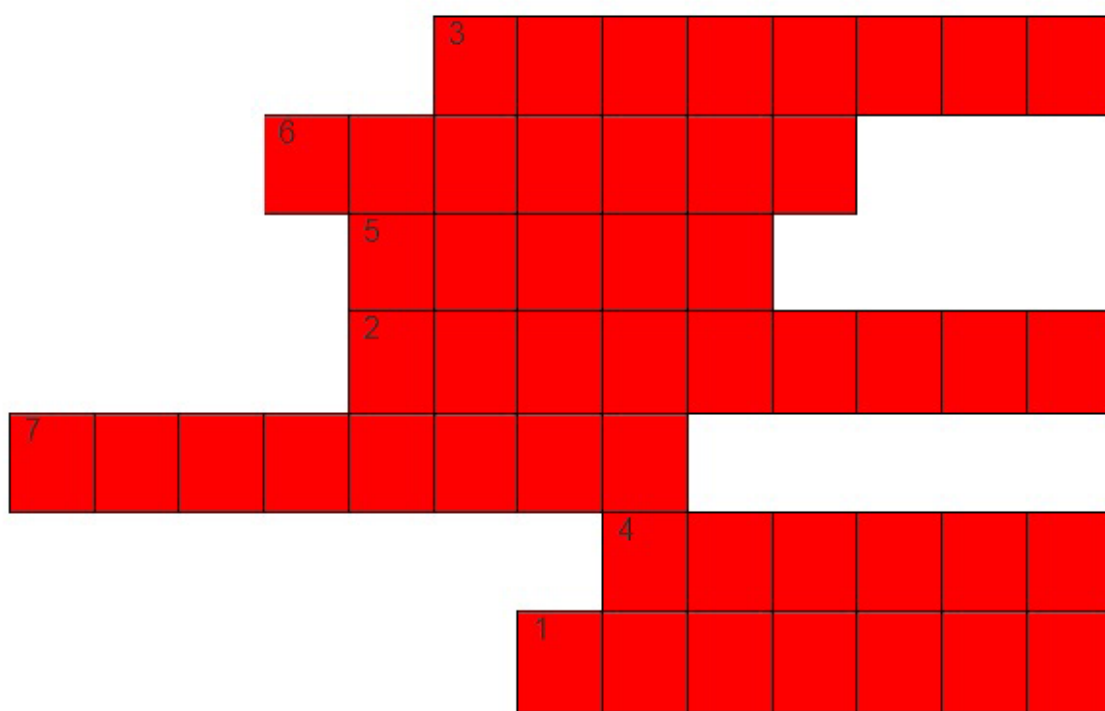

**Дарина Сухоніс-Табацька,
фото автора, фото з
архіву героя статті**

Кросвод від "Бористену"

На прохання нашої давньої читачки пані Гертруди Петрівни СУР ми започатковуємо нову рубрику - "Кросвод від "Бористену""! Адже тренувати мозок не менш важливо, ніж м'язи! Цього номеру пропонуємо вам кросовд на тему "Мова"!

Редакція "Щомісячника"

1. Держава на карті світу, національними символами якої є соняхи, калина, вишиванка
2. Одна з гіпсових печер в Україні
3. Місто, в якому зосереджений найбільший у світі за запасами басейн марганцевої руди
4. Яку назву до 1924 року мало місто, аеропорт якого « кіборги» обороняли від сепаратистів з вересня 2014 року по січень 2015 року
5. Найвища точка рівнинної частини України
6. Місто, у якому є пам'ятник українській національній страві
7. Грецька назва річки в Україні, якою проходив шлях « з варяг до греків»

ШАНОВНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Багато людей вірить в нашу перемогу. Українські сили нині почали звільняти Херсонщину, вже відвоювали у окупантів понад тисячу населених пунктів, щотижня додаються нові. **Нам потрібно переломити ворога.** Це важке завдання, це потребує часу й надлюдських зусиль. Але у нас немає альтернативи – це про нашу незалежність, про наше майбутнє, про долю всього українського народу.

Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні Україні встояти у цю важку днину. Наш низький уклін **родині Василя та Ольги Карпенко з Мічигану та добродію Олександрю Власенку з Флориди, пані Ліді Брантон з Каліфорнії**, які зафундували на харчі для наших захисників. Особлива подяка **отцю Олексію Лімонченко (San Mateo, CA.)** за княжий дар «для потерпілих від московських слуг». А так само меценату-добročинцю **Володимиру Могучому з штату Нью-Джерзі** за надзвичайну допомогу для ЗСУ. Отож, як завжди будемо вдячні за Ваші пожертви на проекти щомісячника «Бористен», котрі ласкаво просимо спрямовувати на адресу нашого представництва у США:

Bahriany Foundation, INC.

19669 Villa Rosa Loop

Fort Myers, FL., 33967

USA

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас. інформ.

“З мережі”

Праця просвітян з молоддю

В цей неспокійний час війни з московською навалою український народ і його воїни хоробро боронять свою державу і її кордони. А просвітяни, освітяни, письменники невтомно працюють з дітьми та молоддю у школах, бібліотеках, а той у підземних сховищах підчас сирен.

Фото із архіву родини Боднаруків.

Під час презентації альманаху «Південний Буг»: письменниця Н. Гаврилюк та Віталій Міхалевський, голова «Просвіти».

Письменниця та заступник голови обласної «Просвіти» Хмельницького Ніна Ш. Гаврилюк мала презентацію своєї нової книжки «Коли засипають діти» в середній школі №16 в місті Хмельницький для дітей третьої класи. Діти з великим зацікавленням слухали, як читала їм п. Гаврилюк, ставили запитання та розповідали випадки зі свого життя.

А в міській центральній бібліотеці м. Хмельницького відбулася презентація альманаху «Південний Буг». Тут були присутні представники бібліотек міста, письменники, освітяни, та читачі.

В альманасі представлена поезія, проза, літературна критика, твори для дітей. Було підкреслено важливість дитячої літератури у воєнний час. На презентації були також присутні переселенці з окупованих територій.

Голова міської «Просвіти» Рівного Катерина Сичик написала, що за отримані кошти від Товариства Української Мови (ТУМ-США) було придбано військові турнікети та видруковано 2,000 плакатів та 16,300 закладок присвячених 80-річчю УПА, які передано в заклади освіти.

Віра Боднарук, голова
Тов. Укр. Мови

*Покров Божої Матері є щитом, нездоланим
для ворогів і зброєю переможною, яка чудесно
проганяє полки чужинців, – Митрополит
Епіфаній*

*Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і
всієї України Епіфанія
у день свята Покрову Пресвятої Богородиці*

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Всіх вас сердечно вітаю зі святом Покрова Божої Матері. Наше святкування має щонайменше три головні складові, над значенням яких слід помірковувати.

Першою складовою є та історична основа, яка складає підґрунтя цього свята. Адже ми вшановуємо сьогодні явлення Пресвятої Владичиці у Царгороді, яке сталося у Влахернському храмі під час посиленої молитви містян про врятування столиці від нашествя чужинців. Сталося так, що коли військо перебувало в поході, раптово і несподівано на Константинополь напали вороги у такій кількості, що столиці загрожувало падіння і розграбування, а мешканцям – смерть або неволя.

Усвідомлення беззахисності перед чужинцями спонукало людей до посиленої тривалої молитви. Серед численних царгородських храмів особливою пошаною користувався храм у Влахерні на честь Богородиці, в якому зберігалася різа Пречистої Діви. Під час богослужіння в цьому храмі святий Андрій та його учень побачили величне видіння: від вівтарної частини на висоті, ніби стоячи на хмарі, явилася Божа Матір у величчї своєї слави, в оточенні ангелів та багатьох святих. Знявши з голови омофор, тобто верхній покров, вона простягла його над народом.

За цим видінням і знаком зрозуміли люди, що Пречиста Діва захистить Царгород. І справді, невдовзі сталося чудо – буря на морі розкидала і знищила багато кораблів варварів, так що вороги були вимушені зняти облогу та забратися геть.

В пам'ять про цю історичну подію та чудесне врятування Богородицею міста від захоплення ворогами у Константинополі щороку стали вшановувати Покров Пресвятої Владичиці. З поширенням християнства в Руси-

Україні це святкування прийшло і до наших предків та стало одним з найбільш улюблених, що можемо бачити й дотепер. Адже хоча воно і не належить до числа дванадцяти найбільших свят року, у нас воно вшановується на рівні з ними.

Однак, міркуючи над цією історичною основою, ми з впевненістю можемо сказати, що не лише вона одна є приводом для нашого святкування, для такого широкого вшанування Покрова Божої Матері. Бо якби йшлося лише про спогад чуда, явленого у давній час у Царгороді, то навряд чи лише це одне спонукало би нові й нові покоління вірних святкувати так урочисто. Отже, є ще одна складова для нашого свята, і вона полягає в наступному. Беручи за основу згадану давню подію ми нині прославляємо милосердя, заступництво, молитовний захист і благодатну допомогу, які Пречиста Владичиця наша являла протягом історії, продовжує являти нині та на які ми уповаємо і в майбутньому.

Бо за молитвами до Богородиці чудесний захист отримували і отримують ті, хто з вірою звертаються до Неї. Свій Покров Пречиста Владичиця простягає там, де його потребують. Саме з цим заступництвом і захистом можемо пов'язати шанування вірними християнами численних богородичних святинь – реліквій, що збереглися від часу Її земного життя, Її багатьох чудотворних ікон, місць Її чудесного явлення та благословенних джерел. Протягом року серед згаданих дванадцяти великих свят ми маємо чотири, які безпосередньо вшановують події земного життя Богородиці – Її Різдво, Введення у храм, Благовіщення та Успіння, а також два свята – Різдво Христове і Стрітення – в яких вона теж особливо прославляється. Однак нинішнє свято Покрова є ніби центром і зосередженням вшанування та прославлення Божої Матері не лише у зв'язку з подіями

євангельського часу, але за все Її служіння вірним, за всі явлені чудеса, за невимовне і всеосяжне милосердя, яке з роду в рід являє Пречиста Владичиця до всіх, хто звертається до Неї.

Покров Богородиці – це всі Її молитви, які безперестанно підносяться нашою Заступницею до Її Сина, а нашого Спасителя, Господа Ісуса Христа. «Багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16) – свідчить нам Писання. А коли так, то яку силу має молитва Праведної серед праведних, Святішої за всіх святих, найближчої до Бога серед людей – Матері Сина Божого? Сила ця, що має джерело своє у благодаті Господній, яка подається всім вірним, а особливо праведникам, надзвичайно щедро являє себе в численних малих і великих чудах, які стають відповіддю на молитви Матері Божої.

Тому сьогодні ми, вшановуючи і славлячи Покров Богородиці, згадуємо не лише про давню подію чудесного врятування Царгорода. Беручи це явлення милості Божої Матері за основу, нині ми прославляємо всі чудеса і всю допомогу, явлені від віку через заступництво Пречистої Владичиці.

І з цим пов'язана третя складова нашої урочистості, яка традиційно зберігається серед українського народу, а від недавнього часу стала також вшановуватися і нашою державою. Відомо, що свято Покрова особливо було пошановане нашими предками козаками, які на його честь на кожній своїй Січі ставили головний храм. Обороняючи рідну землю і православну християнську віру від нападів супротивників, українські козаки у своїй боротьбі покладалися не лише на шаблі та гармати, на зброю та зв'язку, але і на заступництво Пречистої Діви.

Адже сама символіка свята спонукає нас замислитися над тим, що не меч і щит, не броня чи зброя є знаком незборимої сили та надійного захисту Божої Матері, але Покров – частина жіночого одягу. Чи можна уявити собі щось менш придатне для того, аби стати зброєю чи бронею, ніж хустка з голови жінки? Але саме вона силою віри, любові, молитви, відданості Богу стає і щитом, нездоланим для ворогів, і зброєю переможною, яка чудесно проганяє полки чужинців.

Тому і наші предки козаки, і повстанці та бійці українського спротиву ХХ століття, і наші мужні захисники та захисниці, які тепер стоять на передньому краю боротьби проти російських загарбників і вбивць зверталися та звертаються про допомогу до Божої Матері та під Її Покровом отримують захист і силу для переможної боротьби. Сьогодні ми на державному рівні вшановуємо і наших предків козаків, і борців за волю та незалежність України минулих часів, і наших новітніх героїв – захисників та захисниць України. Але як православні християни ми також найперше прославляємо Божу Матір, як нашу велику Захисницю і Обрану зв'язку Воеводу, яка надихає нас йти у бій зі злом та йде попереду в цій боротьбі з темрявою диявольською.

Тож як колись містяни царгородські у храмі Влахернському, так нині і ми зі сльозами у тисячах храмів, каплиць та під відкритим небом на полі бою взиваємо з вірою до Богородиці: «Радуйся, Радосте наша, покрий нас і цілу Україну від усякого зла чесним Твоїм омофором!»

Амінь.

“Новини”

Предстоятель відзначив захисників України

Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви зустрівся з захисниками Батьківщини. Блаженніший Митрополит Епіфаній звершив молебень за наших воїнів, перемогу України та збереження її від російських нападників.

Його Блаженство окропив присутніх освяченою водою та відзначив воїнів на чолі з командувачем Об'єднаних Сил ЗСУ генерал-лейтенантом Сергієм Наєвим церковними нагородами.

«Сьогодні ми просимо Бога допомоги у подоланні зла російської агресії. Ви – наші захисники та увесь український народ вже неодноразово довели свою силу духу та самовіддану любов до Батьківщини. Ціна нашої боротьби чимала, але ми не зазіхаємо на чуже й не маємо іншої Богом даної землі, тож усіма силами будемо берегти свою Україну. Ворог лютий і підступний, однак дії його злочинні, цинічні та несправедливі, а отже – неугодні Богові. Саме тому агресор зазнає поразки, бо попри зовнішню показову православність, вони йдуть стежкою диявольської брехні й кривавого Каїнового гріха. З допомогою Господа ми очистимо свою землю від окупантів і нехай Покров Божої Матері збереже вас від усякого зла», – зокрема сказав Митрополит Епіфаній.

*Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви
(ПЦУ)*

“Проповідь”

Господь відкриває істину для того, щоби всяка людина могла пізнати її, та пізнавши – втілювати у власному житті й досягати спасіння, – Митрополит Епіфаній

*Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!*

Цього недільного дня ми чуємо за богослужінням читання притчі про сівача. Сам Господь дає ученикам Своїм пояснення її значення. А ми, користуючись цією нагодою, поміркуємо над тим, що взагалі означає форма притч, яку так часто обирає Спаситель, щоби сповістити слухачам істини Божого закону.

«Вам дано розуміти таємниці Царства Божого, – каже Господь апостолам – а іншим – у притчах,

щоб вони, дивлячись, не бачили і, слухаючи, не розуміли» (Лк. 8:10). Чи означає це, що Син Божий хоче щось приховати від слухачів, сповіщає якесь таємне знання, яке призначене не для всіх? Насправді ні. Одкровення Боже можна уподібнити до сонця, яке світить постійно, безперестанно і однаково яскраво. А коли ми не бачимо цього – в години ночі, через хмарне небо або перебуваючи в закритому приміщенні чи просто маючи заплющені очі – то це не означає, що якась переміна сталась

в сонці і воно не дає вже світла.

Сонце світить незалежно від нашого погляду, однак від нас залежить – бачимо ми його світло чи ні. Від місця, де ми перебуваємо, від обставин, від самої нашої здатності бачити. Так і одкровення Боже, звіщення істин Господнього закону, Його благої волі – воно звершується незалежно від того, розуміємо ми його чи ні, віримо чи відкидаємо віру, втілюємо звіщене для нас у власне життя чи марнуємо отриманий нами дар. Власне цю аналогію використовує Спаситель у почутій нами притчі – сівач засіє зерно щед्रो, але від того, як його приймає земля, залежить, чи дає посіяне плоди.

Господь відкриває істину для того, щоб всяка людина могла пізнати її, та пізнавши – втілювати у власному житті й досягати спасіння. З боку Всевишнього немає нічого спеціально прихованого, ускладненого, адже Він, як свідчить Писання, «хоче, щоб усі люди спаслися і досягли пізнання істини» (1 Тим 2:4). Всі люди, а не деякі чи окремі.

Однак цілком очевидно, що не всі пізнають істину, не всі, почувши, сприймають її, не всі, хто сприйняв – живуть нею. І саме тому Господь каже апостолам: «Вам дано розуміти таємниці Царства Божого, а іншим – у притчах». Ким дано? Апостоли стали учениками Христовими тому, що їх обрав та покликав Господь. Однак вони стали учениками також тому, що прийняли обрання і пішли за голосом, що кликав їх. Отже, пізнання істин Божого одкровення залежить від Того, хто подає їх, тобто від Всевишнього, але також залежить і від тих, хто приймає.

Відкрите серце, чистий, не обтяжений гріховними пристрастями розум, щире бажання

пізнати істину – вони дають пізнати таємниці Царства Божого. «Блаженні чисті серцем, – каже Христос – бо вони Бога побачать» (Мф. 5:8).

Якщо все це так, то яке ж значення форми притчі, яку так часто обирає Спаситель для Своєї проповіді? Він обирає її для того, щоб приховати знання чи щоб сповістити його?

Для розуміння відповіді на це питання слід нагадати істину, про яку ми вже не раз міркували, а саме – про свободу нашої волі. Бог створив людину вільною, дав їй свободу вибору. Ця свобода є непорушною, ніхто не може відібрати її – лише сама людина може визначитися, як вона чинить з отриманим даром, як використовує його. Серед іншого ця свобода стосується і того, про що ми сьогодні розмірковуємо. Господь відкриває людям істину, сповіщає таємниці Царства Божого, але не нав'язує їх, не примушує їх прийняти. Він свідчить істину, а вже від кожного зокрема залежить – прийняти почуте чи відкинути, дати посіяному зерну прорости і принести багатий плід чи залишитися безплідним і змарнованим.

Для чого ж тоді Спаситель використовує притчі? Для того, щоб людина через власний життєвий досвід, через речі та реалії, які вона знає і які для неї зрозумілі, могла сприйняти реалії світу духовного. Кожен з нас знає, що таке бути дитиною – на власному досвіді та на досвіді тих дітей, яких ми бачимо. Коли дитина зростає, у неї постійно з'являються питання про різні речі та явища. Чи будемо ми, дорослі, відповідати на ці питання так, як відповідали би ми для дорослих? Чи будемо говорити про закони фізики, хімії, математики, чи будемо застосо -

увати філософські формули та визначення у розмові з дитиною? Мабуть, що не станемо так чинити, а спробуємо відповісти максимально просто.

Хіба така наша спрощена відповідь означатиме, що ми щось приховуємо від дитини, не бажаємо їй сказати? Навпаки – ми хочемо сказати, пояснити, але досвід і знання дитини, її рівень розвитку ще не дозволяють їй сприйняти всю повноту інформації. Тому свою відповідь на питання дитини ми намагаємося пристосувати до її знань і досвіду. Щоби через них, через те, що для дитини вже є відомим та зрозумілим, вона могла досягнути значення відповіді на її питання, пізнати невідоме.

Власне такий самий механізм і використовується Спасителем у притчах. На складні духовні питання Він відповідає прикладами з повсякденного життя слухачів. Через речі, які для багатьох є знайомими та зрозумілими, Син Божий розкриває таємниці Царства Божого.

Чи можемо ми добре знати і розуміти, як діє слово Боже в серці людини? Для того, щоби знати та розуміти це, потрібен глибокий духовний досвід. Але коли слово Боже порівнюється із зерном, то знання про те, як його сіють та вирощують, які є перешкоди для отримання багатого врожаю – ці повсякденні практичні знання допомагають нам зрозуміти таємничі реалії духовного світу.

І ще одне міркування слід додати до вже сказаного. Форма притч покликана через відомі та зрозумілі для слухачів речі розкрити їм істини складні, таємничі. Чому ж тоді Спаситель каже про слухачів притч такими, на перший погляд, суперечливими словами: «щоб вони, дивлячись, не бачили і, слухаючи, не розуміли»?

Пояснення є наступним. Для тих, хто має відкрите серце, хто прагне пізнати істину і жити у згоді з нею –

притчі є способом кращого осягнення Божого одкровення. Але серед слухачів притч є й ті, хто не бажає пізнати істину, не хоче втілювати волю Божу в своєму житті. Для таких притча, як доступна форма свідчення істини, стає фактором більшої провини. Бо коли би слово Боже звіщалося лише у вигляді глибокої премудрості, то люди, які не хочуть жити у згоді з істиною, могли би виправдовувати себе тим, що не здатні зрозуміти такого одкровення.

Тому істини Бог сповіщає не лише як таємничу премудрість, але і як доступні через наш власний життєвий досвід притчі, дуже прості для засвоєння тими, хто справді бажає цього. А ті, хто не бажають знати волю Божу, простотою і доступністю притч викриваються в гріховному лукавстві, закам'янілій нечутливості, у впертості. Вони «дивляться і не бачать, слухають і нечують» не тому, що Бог щось приховує від них, але тому, що вони самі не бажають бачити й чути тоді, коли їм звіщають і являють істину. Всі ці міркування, дорогі брати і сестри, спонукають нас до того, щоби з більшою уважністю ми ставилися до слова Божого, до євангельського одкровення. Бо зерно істини, яке сіє сівач – це не просто образ з притчі, але це вказівка на кожного з нас. Це зерно вже посіяне в наші душі. Воно вже звіщене нам, істина вже відкрита. І від нас залежить, чи зросте це зерно в колос, чи принесе багато плоду. А якщо ні – то за змарновану істину ми дамо відповідь перед Сівачем – нашим Господом. Адже Він все зробив і робить для того, щоби ми пізнали істину і спаслися. Якщо ж не досягаємо цього, то лише через нашу недбалість, за яку заслужимо осудження, як той раб лукавий, який талант, отриманий від господаря, не примножив, а закопав у землю.

Дорогі брати і сестри!

Сьогодні ми вишановуємо пам'ять святих мучеників і безсрібників Косми і Даміана, безвідплатних цілителів. На спогад про їхній дар і служіння Церквою встановлене святкування соборної пам'яті всіх святих цілителів. Апостол і євангеліст Лука, якого вишановуватиме Церква завтра, великомученик Пантелеймон, згадані нами Косма і Даміан, наш київський святий преподобний Агапіт Печерський та багато інших – всі вони мали дар від Господа в лікуванні тілесних хвороб. І цей дар нагадує нам про зв'язок тілесного здоров'я з духовним. А також нагадує про благородну місію лікарів, які виконують заповідь любові до ближнього через служіння нашому здоров'ю. З особливою повагою ми цінуємо це служіння зараз, в час глобальних викликів та в умовах війни, коли вчасно надана медична допомога має ціною врятоване життя.

Тож у цей особливий день просимо у Господа для наших лікарів, медичних працівників та волонтерів – благословення, зміцнення сил у служінні та всіх благ. А всім, хто потребує зцілення, особливо пораненим нашим захисникам і мирним мешканцям, які від нападу чужинців постраждали – бажаємо одужання і відновлення тілесних сил. І нехай молитви та заступництво святих цілителів будуть допомогою для всіх, хто цього потребує.

Аміль.

Молитва за родину

Ласкавий Господи, Ісусе Христе, Який захотів провести довгі роки Свого земного життя в назаретській Родині! Благаю Тебе, поблагослови мою дорогу родину: батька, матір, братів, сестер, всіх свояків і кровних. Зішли їм ласку, щоб всім серцем любили Тебе, охорони від нещасть, диявольських спокус і всякого лиха.

Подай згоду моїй родині, бо згода - це великий Твій дар. Допоможи її членам щиро любитися надприродною Божою любов'ю, яка осолоджує прикрощі земного життя. Будь з нами в годину смерті, щоб з Твоєї ласки вийшли ми з цього світу та пішли до Неба навіки прославляти Тебе. Маріє, найкраща наша Мати і взірець для кожної родини, будь завжди з моєю дорогою родиною. Амінь.

МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ ТА УКРАЇНУ

Передвічний Творче, Боже миру і добра, своєю незбагненною потугою стань сьогодні на захист твоїх вірних синів і доньок, що, ризикуючи власним життям, стали на захист свого народу.

Будь для кожного з них силою і міццю, вірною опорою у миті випробувань і світлим обрієм у сутінках загроз. Увінчай їхні зусилля перемогою добра над злом, правди над брехнею, справедливості над кривдою. Підведи кожного, хто спіткнеться; поверни кожного, хто загубиться; звесели кожного, зраненого серцем; воскресіння даруй усім полеглим за своїх братів і сестер. Зроби їх надійною опорою для українського народу – його щитом і його надією. А в грізному клемоті бою дай кожному з них сили й відваги не зійти з дороги, що веде до остаточної перемоги.

Боже, нехай буде завтра, і нехай буде мирний світанок, а на його сторожі нехай вірно стоїть відважний захисник України – український воїн!

Meest®

ДОСТАВКА
ПОСИЛОК
У 19 КРАЇН
СВІТУ

Скористайтесь швидким та зручним сервісом доставки від Meest і відправляйте посилки своїм рідним та близьким у 19 країн світу! Окрім цього, Meest пропонує одні з найнижчих цін на доставку відправлень у країни Європи, США та Канаду, оскільки розуміємо як це важливо у такий непростий для усіх нас час. Неодмінно скористайтесь можливістю відправляти посилки за зниженою ціною на доставку за кордон та економте разом з нами!

ua.meest.com

